

Simai Mihály

POÉTASORS

In memoriam Baka István

I.

A jerikói rózsza vízért kiált.
Hangtalan kiált, s közben emlékezik,
hogy hajtotta szelek-szárnyára-termett,
törékeny, csipke-gömbbé-szött csodáját
a forró sivatagi számum
kilómétereken, éveken át...
hogy imbolygott, bukdácsolt, szállt, suhant...
és víz sehol...!

Csak izzó, égető pokolhomok.

Vízért kiált a jerikói rózsza – – –
– mígnem esőt hoznak áldott fellegek,

s akkor a gömb lassúdad nyíltni kezd,
mint kiszáradt, régóta szomjazó száj
mohón issza az édes erőt,
duzzad,
nyújtózik,
zöldbe-borul,
s hullatja esőverte magvait
a jövőendő életért...

II.

Poétasors ez, bajtársam, barátom!
Úton lenni egy sivatag-pokolban,
gyűlölni fojtó homokját, a frázist,
szomjazni korty hitet,
harmatcsepp-reményt,
s üvölni, hogy sehol sincs oázis!

Hej! Baka Pista! a Te villámvonzó,
viharzó és mennydörgő szomjúságod
nyissa meg nekünk az ég csatornáit!

III.

Húsz hosszú éve már nem vagy közöttünk.
Húsz éve mégis itt vagy verseidben!

Sírodnál állok...

Versedből láthatatlanul
mellém suhan
November Angyala,
jött megmutatni:
– Ím, a sír üres!

Mert verssé lett a test... fénnyé a vers...
És az a fény
főlivelt a Tejútra...

– Mert sors ez is – hogy halálod csak látszat,
minden versed egy jerikói rózsza,
virága a Költő-Föltámadásnak!